

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga,
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba y
Puerto-Rico, 16 rals., Estranger, 18 rals.

POLITICA FRANCESA.—LA DIADA DE REYS.

—¡Quins reys més felissos ha tingut aquesta criatura, que li han dut 64 Senadors republicans!

AL MORIR.

OM tots los moribundos veig fantasmas y visions, Cánovas y Sagastas. Y no obstant moro content. Estich content com lo treballador que fatigat pèl jornal de tot lo sant dia, ja post lo sol, se retira á casa seva á descansar.

Desde llavors dels pelegrins en que comare, també van tallar la corda de la Campana de Gracia, desde aquella memorable fetxa de la llana, que venia treballant sense descans, en la feyna pesada de donarlos compte una vegada y molts cops dugas la senmana, de tot lo que passa pèl mon, mantenint dintre del cor del lector lo caliu del amor á la llibertat, y passant y repassant fent equilibris per la maroma del decret de impremta.

Hi fingut un rodament de cap, hi fet una tantina, hi caygut de la corda, m'han recullit, y sense passar ni per la casa de socorro, ni per l'hospital, tal vegada per una equivocació, m'han dut á l'audiencia..... y aquí m'enen descalabrat, y fiantme al llit per quinze dias.

¡Quinze dias!...

¿Qué succehirá en aquest espay de 15 dias?

¡Ah! Diuhen qu'en sis dias Deu vá crear lo mon. De manera qu'en quinze dias queda temps y encare n sobra per crearne dos.

Figúrinse podentse crear dos mons en menos de quinze dias, si hi haurá temps per destruirne un en aquest plasso, y si es més fácil encare que s destruxi aquesta política conservadora, creada y sostinguda per l'actual govern y que tant nos mortifica!...

¡Qui sab lo que succehirá en aquest espay de 15 dias!

Tambè en Cánovas, lo mateix que un servidor de vestès, armat del balanci, passa y repassa fent equilibris per una maroma: també lo mateix que jo pot tenir un rodament de cap, pot caure de la corda, poden recullirlo, y sense passarlo ni per la casa de socorro ni per l'hospital, deixarlo descalabrat y á punt de ficarse al llit més temps del que á mí m'ordena l metje.

Al cap de vall si la maroma que á mí m'ha destinat la sort es la lley d'impremta, la maroma que la sort l'hi ha destinat á n'ell es la opinió pública.

Y advertixin que la lley de impremta es una maroma molt tibanta, mentres que l'opinió pública es en aquest moment una maroma molt fluixa, y que mal per mal val més y es menos perillosa per passarhi una corda tibanta que no una corda que s'afuixi.

Jo lo que 'ls dich, y ja saben que á l' hora de la mort no s diu may una cosa per altre, es que no l'hi cambiaria.

Y no li cambiaria perque en los exercicis qu'estém executant té més aplausos la Campana que l'govern.

Ademès nosaltres hem vist caure á molts ministres.

Molts d'aquests han anat á terra y no han tornat á alsarse.

Hem vist cambiarse molts políticas.

Hem vist molts homes que per surar han hagut de cambiar de opinions.

Hem vist molts desastres.

Y la Campana, apesar de las relliscadas y de las persecucions y de las armas ab que l'han combatuda desde las trincheras inatacables del poder, es lo qu'era déu anys atrás, sosté la mateixa política que llavors, no ha cambiat de opinions, lo ha suferit cap desastre serio, y si alguna vegada ha hagut de deixar de tocar molt á pesar seu, al últim sempre l'han tornada á sentir, y l'han sentida tocant á morts per los mateixos que la perseguian.

¡Vinga la mort donchs, vinga la mort interina, si es cert qu'estém cridats á presenciar la mort definitiva de la política conservadora!

Pèl moment ja puch anunciarlos que 'decret de impremta ha deixat de viure.

Jo si que puch dir que l'últim cop ha sigut per mí.

Es veritat que diuhen que darrera del decret vindrá una lley de impremta, més prima encare que la maroma que fins are 'ns feyan passar.

¡No hi fa rés!

Com més prima siga, més fácilmente se trencará.

Jo pèl moment en aquests quinze dias que 'm donan de plasso m'ensajaré á passarhi, y mentres molts fent probaturas se 'n aniran á terra, ja veuran quan jo ressuciti, ab quin brillo la passo.

Si fins are ab mitjas paraulas nos hem entés, quan ressuciti, nos entendrem ab quarts de paraulas, y hasta ab punts *suspensius*.....

Y á veure, que 'm *suspenguin*.

P. K.

DE DIJOURS Á DIJOURS.

Un estreno al Principal y un altre al Liceo: lo del Principal ab éxit; lo del Liceo desgraciad.

Estreno del Principal: *Crispino é la comare*, ópera que no envelleix may; una de las pocas que ab son argument trivial y tot, figura en tots los repertoris. La Sra. Ferni, com sempre, es qui més fá aplaudirse per las sevas magníficas condiciones artísticas.

Estreno del Liceo: *Lo Trovador*. Vá treure 'l nás lo dissapte y no ha gosat á presentarse més. Jo ja 'u veig, lo van rebre tant malament! Lo Liceo, esperant millor fortuna, ha tornat á las andadas: y mentres prepara la empresa un nou estreno, *Aida* y *Frá Diávolo* fan lo gasto.

Al Principal vá haberhi 'l dimecres lo benefici de la Sra. Fernandez qu'es una actrís cómica de cap d'ala. Fins vá cantar la zarzuela *El hombre es débil*, y encare que ab escassa veu, vá ferho bé. En lo mateix teatro vá ja la rematada de la *Almohada del Diáblo*: fins hi ha rebaixa de preus. No perdin la ocasió.

Lo Circo vá despertarse 'l dilluns, per tornar á dormir-se 'l dimars. Lo prestidigitador Canonje, ab los seus inimitables jochs de mans, vá agradar al públich, atrayent una bona entrada.

A Romea, mentres está en estudi *Las estisoras* comedia de 'n Pitarra, l' antich repertori catalá y la *Fals* omplan las funciones. Lo dilluns que vé vá 'l benefici de la Sra. Soler, ab la *Dida* y *Lo ret de la Sila*.

A Novedats *Nudo Gordiano* y *Lo full de paper*. Aquestas últimas festas los plens varen ser tant complerts, que fins va haber de sortir lo lleterero anunciant que quedavan despatxadas totas las localitats. Aquesta es una innovació que ha hagut de introduhir en aquell teatro la actual empresa. Lo dilluns vá estrenarse una pessa *La sala de rebre*. Está escrita ab facilitat, té molt bona sombra, fá riure de debó, y té 'l mérit de ser escrita pèl graciós de la companyia Sr. Palá.

Los demás teatros van piulant y disputantse 'l favor del públich.

totas las personas que ja siga particularment, ja per medi de cartas nos han enviat lo pésame per la suspensió que acaba de sufrir la Campana de Gracia, los hi doném las més expresivas gracias per l'interés que demostren.

Creguin que res agraheim tant com aquest interés, per lo mateix que 'ns alenta á prosseguir ab fé incansable la missió que 'ns hém imposit, y que cumplirem vencent tota menad'obstacles.

Ab lo present número nos despedim d'ells y de tots los nostres lectors, portantnos'n lo desitj de tornar á veure la llum, per demostrar que som y que serém lo qu'hem sigut sempre, un periódich que desitja sobre tot la llibertat d'Espanya, y que per lo mateix combat y combaterá las situaciones reaccionarias.

La circunstancia de fer un tiratje molt llarch no 'ns vá permetre donar en lo passat número noticia de la mort del general Espartero.

Ho fém en lo present.

No eram de las mateixas ideas que l'Avi. Anavam nosaltres una mica més enllá; pero aixís com creyém que tractantse, de un arbre no hi hauria brancas sense soca, tractantse de las nostras ideas, no s haurian arribat á popularisar, si avants l'espasa victoriosa del héroe de Lutzana no las hi hagués obert camí.

* * *

Espartero tenia una frase ab que resolia tctas las dificultades políticas:

«Cúmplase, deya, la voluntad nacional.»

Espartero ha mort, y avuy tot lo país lo plora:

«Cúmplase la voluntad nacional.»

Un pianista de mérit, lo Sr. Vidiella, donará 'l dimecres que vé un gran concert en lo teatro del Circo.

Lo Sr. Vidiella era un de nostres primers pianistas un any endarrera, avants de anarse'n á Fransa y á Alemania, ahont vá dirigirse per perfeccionarse.

Encare que jo creya que ja no l'hi quedava res per aprendre, are diuhen qu'es una maravella 'l sentirlo: que 'l viatge l'hi ha aprofitat molt..... En fi vajan al Circo á averiguarho.

Un pregó que s'ha fet á Sant Vicents dels Horts. Es textual:

«Se fá saber que de uns quants dias en aquesta fetxa s troban á faltar alguns salzers en l' Areny de més avall de la Resclosa, y s' avisa perque no 'ls vinga de nou als que s' entietenen ab semblant treball, que si algun dia se 'ls hi troba, no tindran desitjos de tornarhi, pues se 'ls clavará un tiro tant dret com se sapiga.»

Recomaném aquest pregó als nostres legisladors perque quan requestrin lo Códich penal hi posin un article que diga:

«Tindran pena de mort los que assessinan á un home y 'ls que s trobin al Areny de més avall de la Resclosa de Sant Vicents dels Horts.»

Si hi ha alguna cosa consoladora, justa y admirable es l' inmensitat del triunfo que han obtingut los republicans francesos en l' elecció de senadors

Ningú s' esperava una victoria tant inmensa; y no obstant res més natural.

Fransa que decideix librement dels seus destinos per medi del sufragi universal, se troba bé ab las instituciones que la regeixen, y cada dia las aferma més y més.

Y 'ls republicans francesos que van sembrar llavors de paciència y perseverancia, avuy recullen coronas y satisfaccions.

Tot aixó es lògich.

Nos diuhen que no es cert que l' arcalde de Berga siga culpable de una qüestió de contrabando.

Anyadeixen que dintre de alguns dias respaldará la ignocencia del Sr. Pujol.

Ne tindriam una verdadera alegría.

A Sant Vicents de Castellet hi ha anat un misionista, dihent als bons católics á tots los que van ab los protestants se 'ls té de negar lo treball; que las botigas no 'ls han de vendre res de menjar, y que 'ls amos de las casas tenen de treure 'ls d' ellas.

¡Caritat evangélica!

Una noticia que ha corregut pèls periódichs:

Un fill de una familia molt acomodada de Vilanova y Geltrú estaba educantse á Aragón en un colegio de Pares Jesuitas.

Va cometre un dia una falta, y mitj despullat y en forma de San Cristo varen colocarlo agarrotat de peus y mans, davant de una finestra oberta. Era ja entrada la nit, una nit freda y crua.

¿Qué 'ls sembla del castich?

Pochs dias després lo jove moria víctima de una pulmonía aguda!

¿Qué 'ls sembla del resultat?

Com los demás periódichs que han dat la noticia, creyém nosaltres que la familia del jove sabrá demanar justicia, á aquests que no han tingut ni prudencia, ni templansa.

Lo dia 3 del actual l' ex-cabecilla Nasratat vá ser á Manresa, y 'ls carlins de aquella ciutat van tenir una gran reunió.

¿Qué pensan? ¿Qué intentan? ¿Qué volen fer?

Diuhen que las farigolas ab las plujas d' aquests dias han tret molt bona brotada, y que ja s daleixen per sortir á la montanya á pasturar.

COMPTES BRUTS.

Ja sabíam molt temps há, ensenyats per la esperiencia, que may sobra la prudencia quan un se posa á parlar.

Encar qu'estém á las foscas, ja teníam llum sobrada per veure que sent l'arcada

à la boca no entran moscas;
mes no creyam, ni 'ls naseüts
ho havian imaginat,
que avuy fos tan gros pecat
lo parlar de *comptes bruts*.

Lo noy que acut cada dia
à l' estudi quan es hora,
y allí parla, riu y plora,
y escriu planas y estudia;
que fa xifras, resta y suma,
y la plumilla no pinta,
y véssa deu cops la tinta
tacant lo papé ab la pluma;
quan plena de pichs groixuls
la regla está feta ja
y al mestre la va á ensenyá,
¿no presenta *comptes bruts*?

La criada que al mati
surt de casa y vá á la plassa,
y busca y roda ab catxassa
tot comprant allí y aquí;
quan á la casa regressa
ab lo cistell carregat,
y per sabé 'l que ha gastat
fa 'ls comptes á la mestressa,
y ab mil tramoyas y embuts
conta y torna á recontá
y 'l resultat no es pron clá:
¿no presenta *comptes bruts*?

Y aquí tenen *La Campana*
que ha pagat los plats trencats!
Som al temps dels disbarats
y esta vist, qui mana, mana.
Si senyors; hem de callar
y será si 'ns plan per forsa;
per més que un corra y s' esfora,
molts cops no 's pot escapar.
Buscantos los ts y uts,
al últim nos hi han fet sè:
vostés dirán: ¿y perquè?
Per res... per uns *comptes bruts*.

C. GUMÀ

RON principi d' any!
Al cap de quatre dias de comen-
sat ja havian tret del mon á quatre
personas:
Oliva Moncusí y dos sargentos y
un cabo de la guarnició de Ceuta.
Al dia següent ja 's parlava de
que 'l butxí havia de funcionar sobre tres infeliso-
sos més.

La Campana de Gracia era suspesa.
A Madrid era denunciat *El Pueblo espanyol* y *La Pátria*.
A Tarragona seqüestravan lo número de *La Opinión* del diumenje passat, agafaban al director y l' comunicavan.

Vaja, que tan mateix es massa.
Desde 'l dia tres de Janer de 1874, que vinch di-
hent lo mateix: Lo més de Janer es molt fatal.

En la vigilia del Reys. Una mare al seu fill:
—Mira noy si ets bon minyó 'ls reys te portarán una cosa.

Apesar de que 'l noy no té més enllá de cinch anys, se 'n va á trobar á la seva germana que 'n té 12 ó 13 y que s' ho ha estat escoltant, y l' hi pregunta:
—¿Qué val la pena aixó que diu la mare qu' 'm durán los reys?

Un enemich dels gossos, deya sempre que 's parla-
lava de aquest fidel animal:
—¿Sabéu qu' es un gos?
—¿Qu' es? l' hi preguntavan.
—Res, un bitllet que 's prén en la lotería de la rabia.

Durant los tres últims mesos del any passat consta oficialment que han emigrat d' Espanya 23,500 individus.

No es estrany que la gent emigrin de aquest modo.
La política conservadora té molt mala cara, y ja se sab: «Morros y mala cara treuhen á la gent de casa.»

Un periódich de Madrid ha demanat qu' en los ferro-carrils se 'ls fassa als mestres d' estudi la mateixa rebaixa que 's fá als y militars quan viatjan.

Aixó podrá ferse quan las ciutats y 'ls cementi-
ris estigan unidas per medi de ferro-carril.
Es l' única línea que 'ls queda que seguir als
mestres d' estudi

Un periódich ministerial, parlant de 'n Cánovas
ha dit que aquest senyor era 'l *mónstruo* de l' edat
present.
¡Mónstruo!
Ho crech molt bè.

Un dia un diputat vá dir que 'l Sr. Ayala era 'l
llo més hermós del Congrés.
De manera que ab un lleó y ab un mónstruo la
situació té la vida assegurada.
No més l' hi falta que llogui una barraca de la
Plassa de Catalunya.

Ja 'u veuhen, si 'l govern pensa ab nosaltres.
Are acaba de regalarnos al Sr. Manterola, que
ha sigut nombrat arcipreste de la Catedral de Bar-
celona.
L' hi desitjem més bona fortuna que quan era
conceller de D. Carlos.
Encare que per enviar personas al cel en cos
y ánima, vá demostrar que servia molt.

Un refrán castellá que recomaném als constitu-
cionals:
«De Enero á Enero, el dinero es del banquero.»
Per are en Cánovas talla.

Un periódich del govern assegura que dintre de
la llei de imprenta tenen los periódichs llibertat
per dir lo que 'ls donga la gana.
Si, es exacte.
Lo mateix que 'ls presos, tenen llibertat de pas-
sejarse sempre que no surtin del calabosso.

Al últim en Bugallal ha entrat al ministeri.
«Pobre importuno saca mendrugo.»
Aixó per una part.
«El que nace para ochave nunca llegará á ser
cuarto.»
Aixó per un altre.
Y aixó últim vol dir que are es quan comenso
á creure que 'l govern se 'n anirá de bigotis.
Té tant mala sombra 'l Sr. Bugallal!

De un periódich de Madrid:
«Un destista ha entrat á l' associació d' Escrip-
tors y Artistas.
—¿Jo 'm creya deya un, que 'ls escriptors y 'ls
artistas no menjavan.
—Es cert.
—¿Y donchs perquè necessitan las dents?
—Per mossegarse 'ls uns als altres.»

Un periódich diu que 'l govern está á punt de
adquirir algunas baterías de guerra, sistema Grupo.
No sabém si aquestas baterías servirán per di-
soldre *grupos*.

A Benisalém (Balears) la guardia civil vá sor-
pendre al arcalde jugant á jochs prohibits.
Y aquesta digna autoritat continua ab las cartas
á la butxaca y la vara á la mà.
¡Vaja Sr. Cánovas, que té unas autoritats, que 'l
dia menos pensat se l' hi jugan los principis conser-
vadors!

Un periódich de Igualada diu que á Vilanova de
Camí hi ha un rétol sobre la porta de una carnicer-
ría que diu: «*Casa Consistorial*.»
Lo carnicer no té més local que 'l necessari per
l' exercici de la seva industria.
Y anyadeix lo periódich:
¡Qui sab si per conte de vendre carn de bé,
venen allí carn de regidó!

Sobre ia necessitat de que no s' adopti una polí-
tica liberal, s' atribueix á un personatge de la situa-
ció una frase:
—Com hi ha mon ja está bè l' Europa, porque
obrin lo galliner.

Donchs, mirin, encare que 'l obrissin no suce-
hiria res, porque ja no hi ha galls ni gallinas.
La virám se l' han menjada tota 'ls conservadors.

Si avuy te canto ab vèu baixa
no 'u trobis estrany Elissa,

perque are al que *cria* massa
lo govern l' hi don' pallissa

X.

Me van dir que ans de casarnos
han de tira'ns trona avall.
Bè, venrás, deixembo corre,
jo no estich per pendre mal.

E. X.

¿No sabs qu' es amor nineta?
Digan al arbre, al bosch, al riu,
al aucell y á la montanya...
y tampoch t' ho sabrán dir.

E. X.

En un restaurant:
—¡Quin ví més flach!
—¡Qué diu home si té set anys!..
—Set anys! Tant mateix héu esperat á que fos
molt gran per batejarlo!

Passava un carreter menant un carro carregat de
ví per davant de una rectoria.
Lo senyor rector s' estava prenent lo sol.
—¡Grabat, vá dirli aquest! (Grabat era 'l nom
del carreter) ¡Com t' atreveixes á anar de viatge y
comerciejar, avuy que Jesucrist es mort!
—¡Mort! digné 'l carreter: cregui senyor rector
qu' encare no sabia qu' estés malalt.

Una mare duya á un seu fillet á estudi, y 'l mes-
tre vá dirli:
—Descansi, senyora, jo 'n faré un home.
La mare tota alarmada vá respóndreli:
—Sobre tot no hi vaja massa depressa, sino me 'l
entorno á casa.
—Y aixó ¿per qué?
—Perque si 'n feya un home massa aviat, jo en-
velliria massa.

Un recomenava á un amich seu perque 'l colo-
quessin en un escriptori.
Y ja se sabia, al dematí, á la tarde, al vespre,
cada dia lo mateix: se presentava á la casa de co-
mers y deya:
—¿Encara no hi ha la plassa á punt pèl meu re-
comenat?
Al últim lo duenyo del escriptori, vá respón-
dreli:
—Home fassi 'l favor de no tornar, que 'm dona
pena, sembla l' estatua del *Recomendador*.

No tenia altre amohino
una preciosa coqueta,
que fer l' amor á un marino
adust, sech y plé de tino
y ab més drap que una goleta.
Un jorn l' hi vá preguntar:
—¿Y perquè no 'm féu la cori?
—Sen ora, va contestar:
jo no acostumo á entrar á un port
ahont no hi puch desembarcar.

J. R.

Costum del masové Estorch
en sent lo Desembre n' era
portar al seu amo en Pere
un present del millor porch.
Tractant d' aixó ab un vehí
l' amo, compareix l' Estorch
y s' hi acosta dibent així:
—Hi sentit parlar del porch
y 'm sò dit, parlan de mí.

LL. ARDNÉS.

ESPARTERO.

Acaba de morir á l' edat de 85 anys.
Havia nascut á Granátula, petit poblet de la
Mancha: sa familia era pobre, y era ell lo nové fill
d' aquesta familia.
Débil y malaltis, lo destinavan sos pares á seguir
la carrera eclesiástica; pero portat del entusiasme
patri, al invadir Napoleon l' Espanya, va penjar los
hábits á la figura y vá agafar las armas
Sobre 'l camp de batalla vá guanyar los primers
graus. Al acabarse la guerra de l' Independencia

BALDOMERO ESPARTERO.

se 'n vá anar á América y lutzá ab los insurrectes de Chile, del Perú, de Bouvia y de Méjich y guanya rebent varias teridas y salvant ab son valor l' honra d' Espanya lo grau de brigadier.

A 31 anys duya ja l' entorxat de plata. Fou després l' héroe liberal de la guerra civil. Ell acabá la plaga carlista ab un valor y un heroisme que recordará sempre l' historia; torná la pau á Espanya: després de vence als carlins del Nort vencé als del Centro y arribá á ser l' home més popular del nostre país.

Ningú més y ab major justicia vá conseguir los alts graus ab que 'l distingí la patria.

Menos afortunat en las antessalas políticas que en los camps de batalla, ab un caracter tal vegada massa confiat, massa hò, massa dócil, no sempre pogué desbaratar las infemas tramas del seus enemics, si hò constantment doná probas de una honrades preverbial y de un amor constant á la causa de la libertat.

Desde 1856 vivia retirat de la política. Verdaderament la seva figura grandiosa no podia barrejar-se sense sufrirne dany en la lutxa diaria de las miserias y passions desordenadas de la política. Desde son retiro de Logroño, entregat á una vida tranquila y sossegada, no deixá may de

fer vots pèl bè de la nació, captantse l' admiració, l' respecte, y l' aprecio de tot lo mon, fins dels que avants havian sigut sos adversaris.

Tal es lo tribut que alcansa 'l geni ajermanat ab la modestia de aspiracions: tal es lo tribut que al geni 's rendeix sempre que 's divorcia de l' ambició y del afany de dominar.

La historia d' Espartero vá unida intimament ab l' historia contemporánea. No hi haurá una plana de sos periodos més agitats que no consigni 'l nom del héroe de Lutxana.

Ahir tothom l' admirava: tothom lo veyá vivint en son humil retiro de Logroño: avuy tothom lo plora, tothom sobre 'l seu sepulcre hi llença una llágrima de dol.

La Campana de Gracia s' associa al dolor general, y si alguna cosa sent sobretot, es que mori l' héroe de la libertat, sense que 'l sol de la libertat brilli sense núvols, sobre la nostra patria.

ENDEVINALLAS

XARADAS.

I.
Desde que *quarta* no gasto
tiro més *hu-dos* al ella
y trobo que sent més cella
á tot puch donar abasto.
Ja tó rahò la *des-tres*,
eram uns *tot allaveras*
puig que passaban las horas
y tampoch veniam res.

PAU SOLA.

II.

—Este molt *dos-dos*, ja está dit.
—Ja veus que es bona *primera*
—Creume *tot vesten* al lilit
que en mí no hi farás carrera.

MERATLLA.

ENDEVINALLA.

Tinch coll sense ser persona,
brassos tinch seas tenir mans,
fins tinch cos y no tinch camas,
ves si hu pots endevinar

PICA SOLA.

ANAGRAMA.

D. Tot tenia gran *tot*
á una *tot* de molts poch anys,
y encara no poch afany
diu, li causa tal recort.

P. SOLA.

ROMBO DE PARAULAS.

P SOLA

Omplir los pichs ab lletas que llegidas vertical y horizontalment diguin la primera ratlla lo que tó tothom, la segona un animal: la tercera un nom de dona: la quarta una ciutat; la quinta la que tenen els ausells y la sexta se troba á las cartas.

ESQUIVA-NROS.

TRENCA-CLOSCAS.

Ennio.—Livio.—Accio.—Terencio.—Cicero.—Antonino.—Salustio.—Roma.

Formar el nom d' un orador espanyol.

A. G.

CONVERSA.

—Celestino.
—¿Que?
—¿No sabs qui ha caigut?
—¿Ou! Mare de Déu.
—¿Báseau, tú mateix ho has dit

C. LEÓN.

GEROGLÍFICH.

ROSA
N O F

A

Juriol

N I

Margarida, Hortensia

Maig

PRIMO.

Las soluciones per quant ressucitem.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans J. Roselló, Vicens Cots, Pau Sala, C. Rialp, Un argellés, B. Borotau y S. Espasa.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Excomunicat, Tranquil de las neulas, Estudiant rebregat, Tal, Savonassac, Almina, Nomas Sab, Capdevdrer y P. B. P.

Ciudadá J. Roselló. Insertarém un geroqlílich.—B. Murlé: No podém ferno eco de lo que vesté diu fins que tinguem la firma de una persona coneguda de nosaltres qu' estiga disposada á responder de tot.—P. Fusté: Queda complascut.—B. y Fil: Queda acceptat lo logogrífich.—Un Urgellés: Idem la sinonimia y 'l geroqlílich.—C. Rialp: Idem la mudassa y l' anagrama.—Vicens Cots: Publicarém lo geroqlílich.—Pau Sala: Idem la mudassa.—Diamant: Vesté está molt de cansens y 's coneix que tó poch amohinos: de la carta que 'ns parla no 'ns ne recordem: ne estranyl que 'ns passés despercebuda, porque 'n rebém melitissimas.—J. R. y S.: Queda satisfet lo seu desitj en tot lo que podém per are y mentres los fets s' esclareixin.—Baldomero Borotau: Publicarém lo quadrat numérich

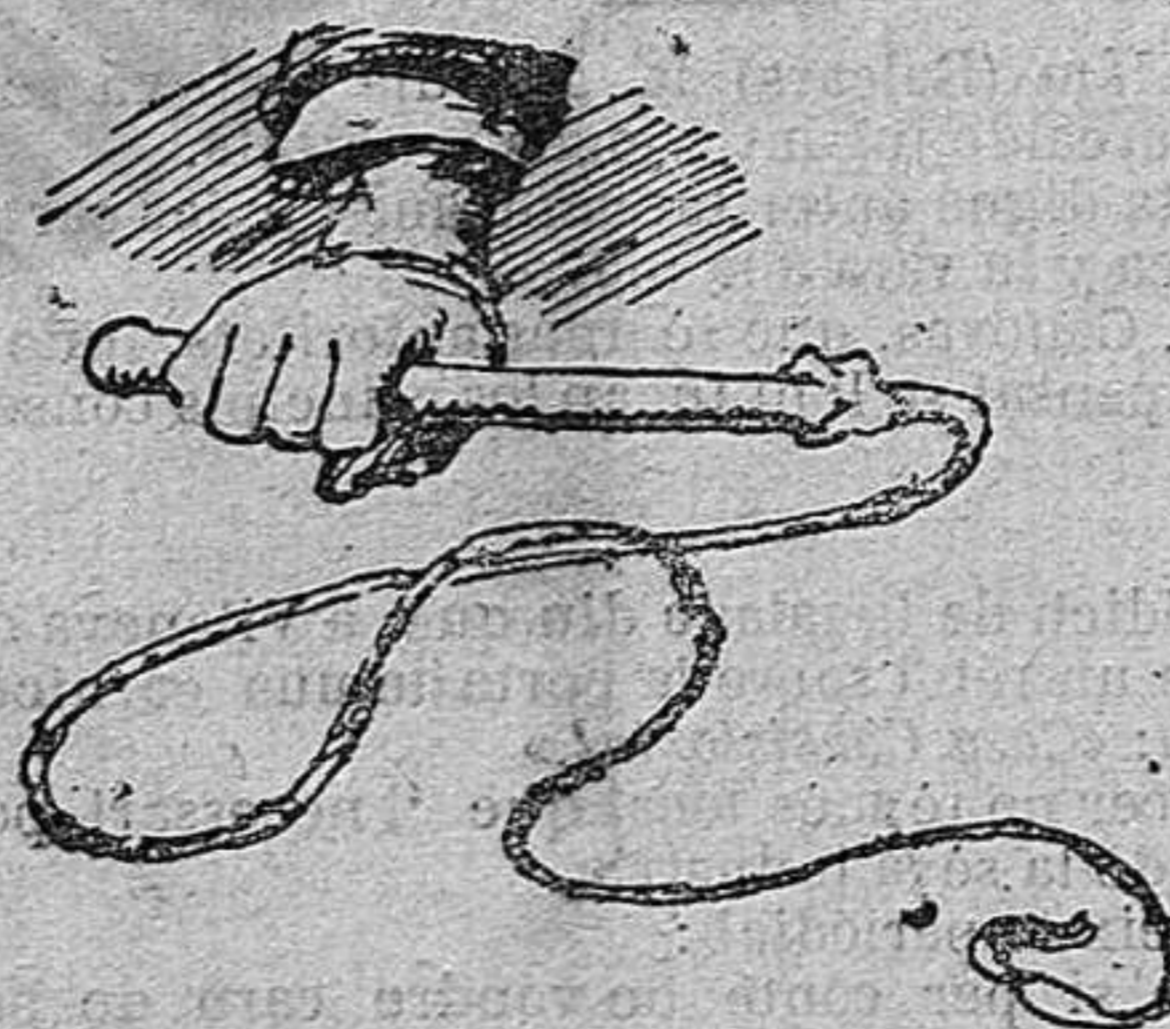
LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

Barcelona: Imp. Lluís de Tasse, fill, Arch del Teatre, 21 y 22.

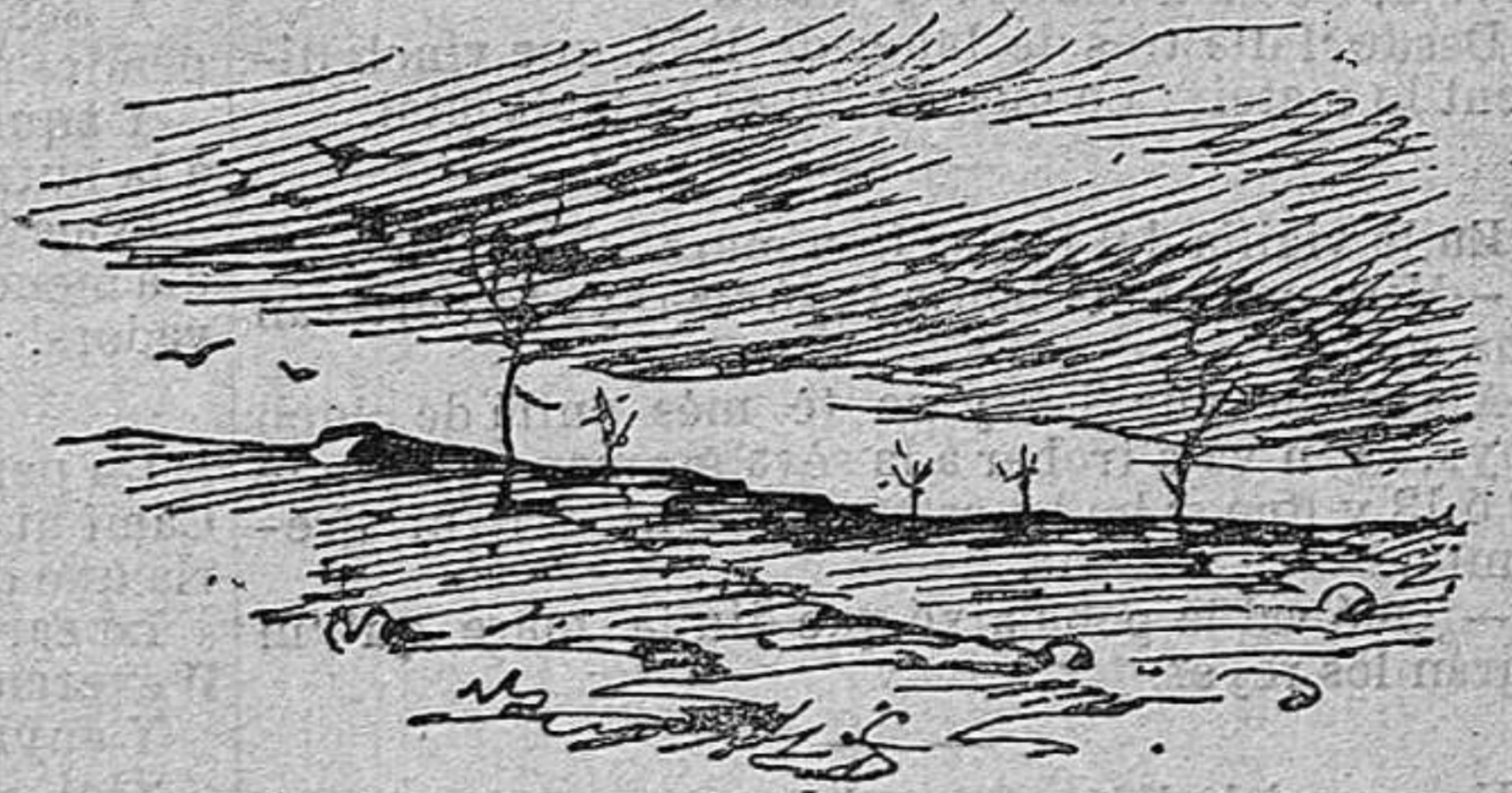
COSAS DE LA SEMANA.—Aguinaldos de la diada de reys.

Als constitucionals.

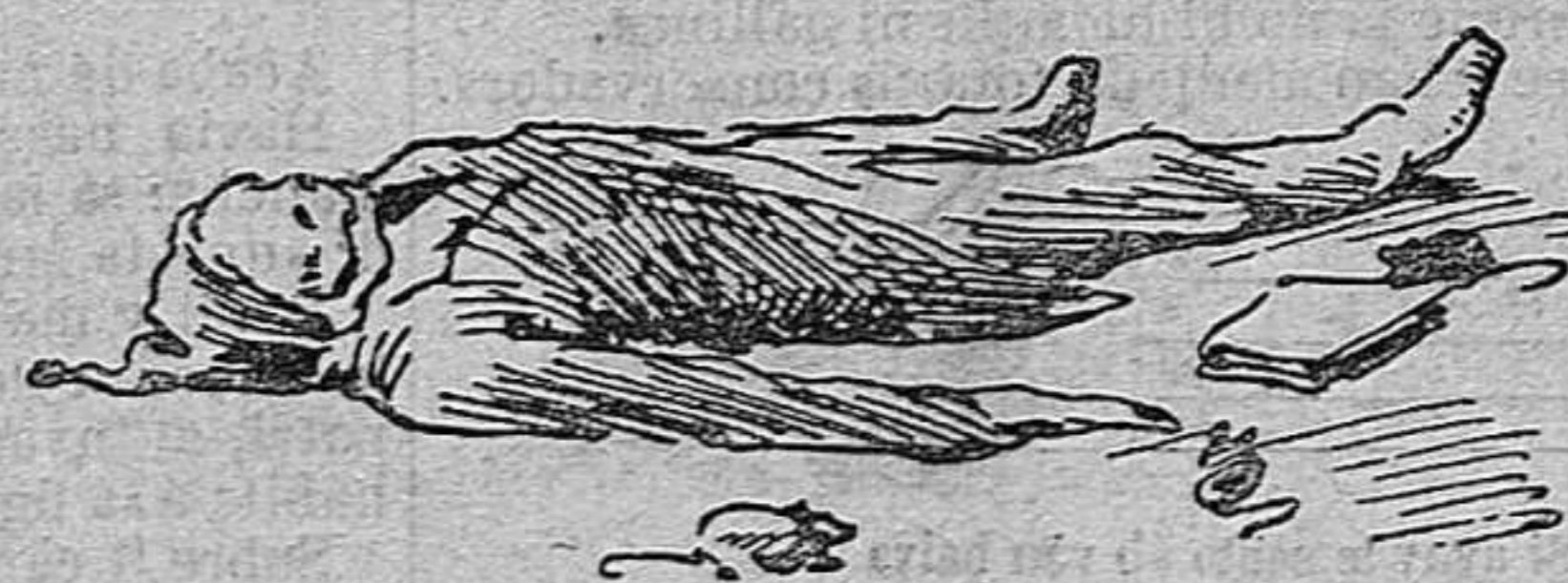
A la premsa.

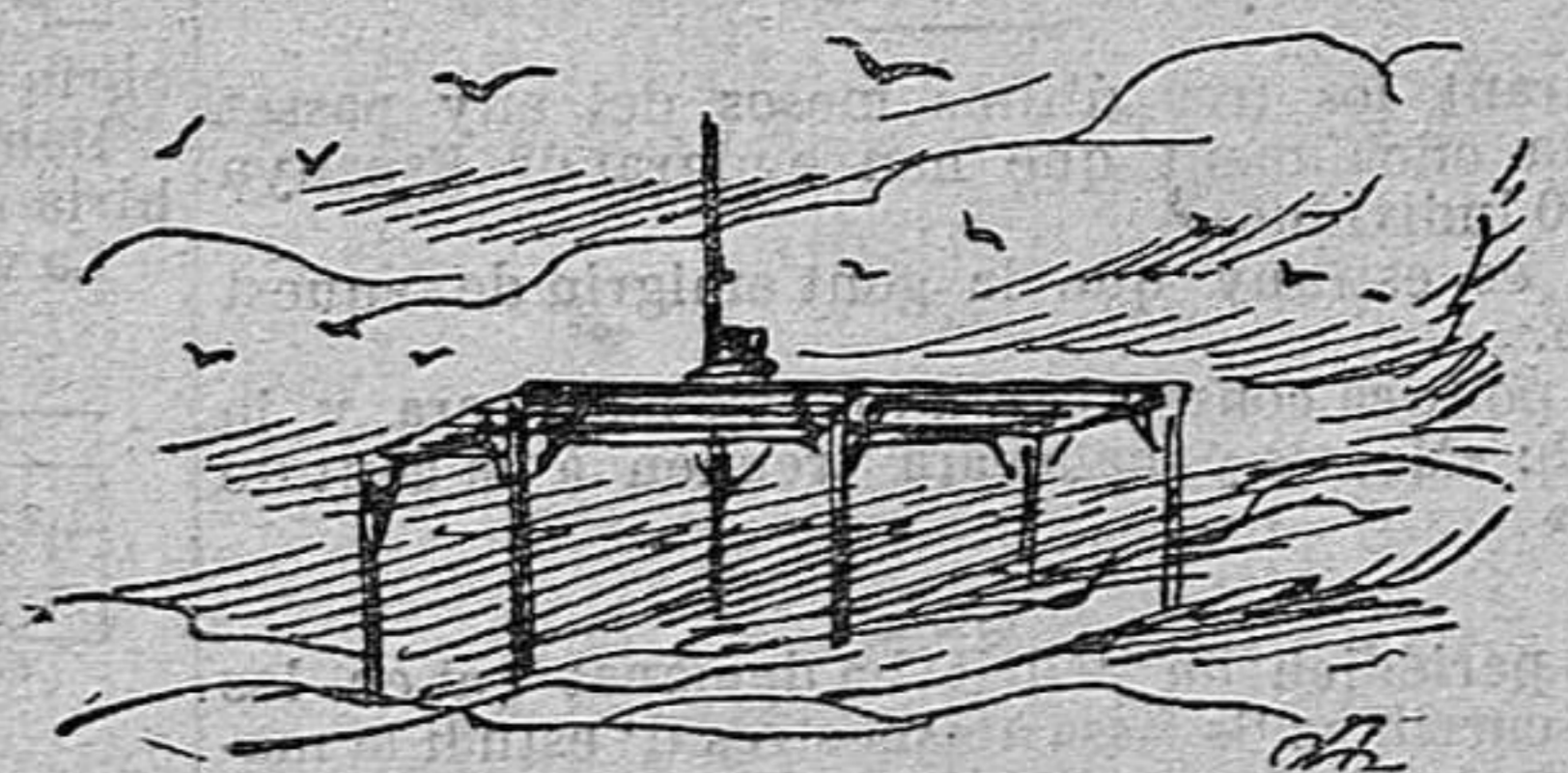
A Espanya.

A nosaltres.

Als mestres d' estudi.

Als reos.